

susigyvenome, nuėjome – mes visi – sunkų kelią. Ir didžiuojuosi, kad mums pavyko. Vis dėlto žinau, kad prieš akis dar laukia vienas kitas kliuvinys. – Jis šyptelėjo. – Pirmai pradžiai turės užtekti, ponja Lorencen.

Penki

Eidami prie namo, tarpduryje jie išvydo Zuzanę Dorman. Ji puolė prie jų su telefonu rankoje.

– Laiškas! – sušuko. – Iš Marko. Kalbėjau su Marku, ir jis... – Jai atėmė žadą.

– Nusiraminkite, ponja Dorman, – tarė Lena. – Gal pirma užėikime į vidų?

– Šantažuotojai! Reikalauja pinigų. – Zuzanė Dorman įbruko telefoną Lenai į delną. – Markas gavo elektroninį laišką.

Svenas Dormanas ėmė seserį raminti ir atsargiai stumti prie durų. Virtuvėje įpylė jai į stiklinę vandens ir pastatė kėdę.

– Pirmiausia atsisėsk.

Lena, vis dar laikanti rankoje Zuzanės Dorman telefoną, padėjo jį ant stalo ir paprašė jos atrakinti. Zuzanė Dorman smiliumi paspaudė ekraną, ir šis nušvito. Vėl paėmusi telefoną Lena susirado elektroninio pašto paskyrą. Laiškas buvo iš Marko Dormano. Lena jį atidarė ir perskaitė.

Turime jūsų tėvą. Du milijonai eurų. Duodame dvi dienas. Į laišką neatsakykite. Paskyra ištrinta. Laukite kitos mūsų žinutės.

Laiškas buvo atėjęs prieš keturiasdešimt penkias minutes iš Rusijoje registruotos paskyros, temos pavadinimas „Dormanas1“. Lena persisiuntė jį į savo elektroninį paštą ir per stulą stumtelėjo telefoną Zuzanei Dorman.

– Ar jūsų brolis dar Hamburge?

Zuzanė Dorman linktelėjo.

– Ką tik man skambino. Važiuoja į oro uostą.

Pasisukusi į Sveną Dormaną Lena paprašė jo duoti brolio telefono numerį. Paėmęs lapelį Dormanas iš atminties jį užrašė. Lena atsistojo ir išėjo iš virtuvės.

– Dormanas.

– Vyriausioji komisarė Lena Lorencen iš Žemės kriminalinės policijos biuro. Esu Ziulte ir ką tik kalbėjau su jūsų seserimi. Ji man parodė laišką.

– Pats laikas, – užriko Lenai į ausį Markas Dormanas. – Ko ketinate imtis? Tikiuosi, suprantate, kas toks yra mano tėvas?

– Dabar skrendate į Ziultą?

– O kur daugiau? Vėliausiai po dviejų valandų būsiu vietoje. Gal ir greičiau.

– Gal galėtumėt atvažiuoti tiesiai į komisariatą?

– Malonėkite pasakyti – ko?

– Norėčiau pasikalbėti su jumis asmeniškai.

– Kokia, sakėte, jūsų pavardė?

– Lorencen.

– Paskambinsiu.

Ryšys nutrūko.

Lena atsidadususi vėl surinko Marko Dormano numerį.

– Taip? – irzliai atsiliepė jis.

– Lorencen, Žemės kriminalinės policijos biuras. Ką tik kalbėjome, pone Dormanai. Gal atsiųstumėte man tą laišką kaip priedą, kad galėčiau perduoti mūsų ekspertams?

– Juk jį turite!

– Tiesiogiai peradresuojant dingsta metaduomenys. – Lena paaikškino Dormanui, kaip atsiųsti laišką, ir paraidžiui padiktavo savo elektroninio pašto adresą. – Ačiū, – padėkojo ji.

Dormanas vėl baigė pokalbį neatsisveikinęs.

Beveik tą pačią sekundę blykstelėjo Erko žinutė. Po jo ir Bento asmenuke buvo parašyta:

Jei turi laiko, dabar galėtume paskambinti.

Lena tyliai sudejavo. Buvo visai pamiršusi, ko prieš išvažiuodama prašė Erko. Sudvejojo, bet paskui atrašė vykdanči apklausą.

Sunkia širdimi ji persiuntė į Flensburgą ką tik iš Marko Dormano gautą laišką ir grįžo į virtuvę.

– Jūsų brolis pakeliui į Ziultą. Paskui susitiksiu su juo komisariate.

Lena prisėdo prie Dormanų.

Svenas Dormanas linktelėjo, jo sesuo nereagavo.

– Spėjami jūsų tėvo pagrobėjai nori bendrauti tik elektroniniais laiškais. Tačiau negalime atmesti tikimybės, kad jie paskambins telefonu. Todėl turėsime sekti jūsų telefoninius pokalbius.

– Taip, savaiame suprantama, – atsakė Svenas Dormanas ir kreipėsi į seserį: – Gal prigulk, Zuzane?

Zuzanė Dorman reagavo ne iš karto. Tik broliui paklausus antrą kartą, linktelėjo ir lėtai atsistojo. Svenas Dormanas išlydėjo ją iš virtuvės.

– Keista šeimynėlė, – sumurmėjo Johanas. – Kaip reagavo brolis, kalbėdamas telefonu?

– Neatrodė labai susirūpinęs ir, sakyčiau, laukia iš manęs greito problemos sprendimo, – tyliai kaip ir Johanas sušnibždėjo Lena. – Gal paieškotum Valterio Ruberto? Regis, su šefu buvo labai artimas. Jeigu jį rasi, pranešk.

Johanas linktelėjo, atsistojo ir išėjo iš virtuvės. Po kelių minučių sugrižo Svenas Dormanas.

– Sesuo išgėrė raminamųjų. Tikiuosi, kiek numigs.

– Jūs su ja gerai sutariate? – paklausė Lena.

– Zuzanei su tėvu ne visada buvo lengva. Jis labai reiklus, kartais per daug. – Svenas Dormanas žvilgtelėjo į Leną. – Taip, mes su seserimi sutariame gerai. – Jis kiek patylėjo. – Ar dabar imsite vadovauti tyrimui?

– Dabar – taip. Šiuo metu padėtis kitokia nei prieš dvi valandas. Tačiau nieko daugiau kol kas pasakyti negaliu.

– Kokie mano tėvo šansai?

– Žiūrint statistiškai, labai geri. Devyniasdešimt procentų pagrobtųjų anksčiau ar vėliau paleidžiami. Kartais net ir be išpirkos.

Svenas Dormanas nustebęs pažiūrėjo į ją.

– Be?

– Pagrobimų atvejais didžiausia problema – perduoti pinigų. Dažniausiai tai nepavyksta. Dėl įvairiausių priežasčių.

Svenas Dormanas su palengvėjimu atsikvėpė.

– Vadinasi, Reinharto šansai geri?

Lena linktelėjo.

– Ar apgalvojote mano klausimą? Gal pastarosiomis savaitėmis ar mėnesiais įvyko kas nors neįprasto?

– Ir taip, ir ne. Buvo grasinimų, bet jie buvo adresuoti ne tiesiogiai tėvui, o įmonės vadovybei. Sprendžiant iš to, ką sužinojome, grasino kovinga vadinamųjų aplinkosaugininkų organizacija. Pamišau pavadinimą. Gal tas pavadinimas buvo sugalvotas tik šiai akcijai.

– Buvo grasinta įmonei? – perklausė Lena.

– Taip, elektroniniai laišakai ėjo į Marko paskyrą. Neva mūsų laivai teršia pasaulio vandenynus. Neva panaudotą mautą ir kitas atliekas išleidžiame į jūrą.

– Ar jūs arba jūsų brolis perdavė tuos laiškus mano kolegoms Hamburge?

– Aš – ne, o Markas turbūt irgi ne. Jis nežiūri rimtai į tokius grasinimus. Be to, jie buvo bendro pobūdžio, o ne skirti konkrečiai mūsų šeimai.

– Skaitėte tuos laiškus?

– Ne. Markas tik pacitavo man kai kurias vietas.

– Vadinasi, į tuos grasinimus brolis nežiūrėjo rimtai?

Svenas Dormanas papurtė galvą.

– Nė iš tolo. Skaitydamas man tas vietas juokėsi.

Kažkas pabeldė į duris. Įėjo Johanas ir žiūrėdamas į Leną papurtė galvą.

Ji kreipėsi į Sveną Dormaną.

– Gal žinote, kur rasti poną Rubertą?

– Valterį? Argi jo nebuvo su kitais prie jūros? Tik trumpai su juo šnektelėjau. Gal išėjo anksčiau už mane.

– Ką apie visa tai manai? – paklausė Johanas, jiems susėdus į automobilį.

Lena įjungė variklį ir siauru keliuku išvažiavo į plentą.

– Sakytčiau, pagrobimas įvykdytas labai profesionaliai. Ne-manau, kad pagrobėjai nepastebėjo Dormano piniginės. Taip, kraujas man dar mįslė. Bet jie tikriausiai nesitikėjo, kad Dormanas ginsis. Rodos, pagrobėjams nerūpi, ar išitrauks policija. Jie nė žodžiu apie mus neužsimena. Gal žinojo, kad vos po kelių valandų nuo Dormano dingimo šeima apie tai praneš.

– Elektroninį laišką jie galėjo išsiųsti anksčiau. Tarkim, tuoj po pagrobimo.

Lena pakraipė galvą.

– Jeigu buvo su valtimi, pirmiausia turėjo pasislėpti. Juk žinai, kaip greitai Ziulte galima pakelti sraigtasparnį, jau nekalbant apie vandenų apsaugos policiją.

– Gerai, tai bus atsižvelgę ir į mus, – tarė Johanas. – Bet tai gerokai apsunkina pinigų perdavimą.

– Jeigu čia tikrai viskas dėl pinigų, tada – taip.

Johanas kilstelėjo antakius.

– Manai, čia įsipainiojusi šeima?

– Visai atmesti tokio varianto negalime. Bet norint įvertinti, kam naudingas Reinharto Dormano dingimas, o gal net mirtis, man reikia daugiau informacijos.

– Kodėl ir kas? – tarė Johanas.

– Tai viena iš tyrimo krypčių, ne daugiau ir ne mažiau. Dabar pirmoje vietoje – pagrobimas dėl išpirkos.

Lena dirstelėjo į rudai žalias kopas. Jei nežinotų, kokioje saloje yra, lengvai pamanytų, kad čia Amrumas. Jie privažiavo Kampeną, paskui Veningštetą ir netrukus sustojo prie laikinojo komisariato. Lena pastatė automobilį.

– Gal eik pirmas? Norėčiau persimesti keliais žodžiais su Erku ir Bentu.

Johanas linktelėjęs išlipo. Atidariusi feistaimą Lena paskambino Erkui. Po ketvirto pyptelėjimo ekrane pasirodė Erkas su Bentu ant rankų. Lena jiems pamojavo.

– Jums viskas gerai?

Išgirdęs Lenos balsą Bentas nušvito ir mažais pirščiukais ėmė tapšnoti ekraną.

– Viskas nuostabu. Buvome apsipirkti, mažius pusantrų valandos miegojo, o aš truputį padirbau. O kaip tu?

– Labiausiai tikėtina, kad senasis ponas iš Hamburgo buvo pagrobtas. Radome kraujo, ir reikalaujama išpirkos.

– Neatrodė, kad rytoj grįžtum.

– Ne, tikrai ne. Man labai gaila.

– Toks tavo darbas. Nesikrimsk.

Bentas linktelėjo, tarsi pritardamas tėčio žodžiams. Lena nejučia šyptelėjo.

– Ar jau važiuosite į keltą? – paklausė.

– Taip, ruošiamės. Bekė įspėta. Kviečia mus šiandien po pietų. Tikiuosi, automobilyje Bentas vėl užmigs.

Erkas pabučiavo sūnelį į skruostą. Šis baisiai patenkintas sukrykštė.

– Jei tik galėčiau, šiandien vakare atplaukčiau. Gal koks malonus žmogus greitaigiu kateriu atplukdytų mane į Amrumą?

– O rytoj vėl paimtų? Skamba viliojamai. Tik bijau, nepažįstu nieko, kas turėtų tokį katerį.

Lena atsiduso.

– Ir aš ne. Stipriai apkabink nuo manęs Bekę ir pasakyk, kad aplankysiu, kai tik galėsiu.

– Taip ir padarysiu.

– Deja, turiu eiti. – Kilstelėjusi telefoną Lena pasuko kamerą į pastatą. – Ten dabar laikinai glaudžiasi komisariatas.

– Taip, skaičiau. Perduok Johanui linkėjimų nuo manęs, o dar geriau – nuo mūsų abiejų.

– Perduosiu. Važiuokite atsargiai.

Bentas vėl tapšnojo per ekraną. Paėmęs jo rankutę Erkas atsisveikindamas pamojavo.

– Ar vakare paskambinsi?

– Taip, bet gali būti jau vėlu.

Sunkia širdimi Lena bakstelėjo per raudoną akutę ir įsikišo telefoną. Pirmos savaitės Kylyje po motinystės atostogų slėgė mažiau nei tos kelios valandos, kurias šiandien praleido toli nuo Erko ir Bento. Atlošusi galvą giliai įkvėpė, tada patraukė į Tomo Husmano kabinetą.